בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6541/15

לפני:	כבוד השופט י' דנציגר כבוד השופט נ' סולברג כבוד השופט א' שהם
העותר:	דן שרון
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	עתירה למתן צו עשה
בשם העותר:	בעצמו
בשם המשיבה:	עו"ד יונתן ציון מוזס

פסק דין

השופט נ' סולברג:

1. עניינה של העתירה שלפנינו הוא בבקשתו של העותר, המרצה עונש מאסר, לדחות את מועד תשלום הפיצוי הכספי לנפגעים שהושת עליו במסגרת גזר הדין. להגשת עתירה זו קדמה בקשת רשות ערעור שהגיש העותר (רע"ב 5743/15 שרון נ' מדינת ישראל), אשר נדחתה על-ידי כב' השופט ע' פוגלמן בהחלטה מפורטת מיום 7.10.2015 (להלן: "ההחלטה הקודמת"). בהחלטה זו פורטה השתלשלות העניינים, ואין מקום לחזור על הדברים בשנית.

2. נזכיר בקצרה, כי במסגרת התיק הפלילי שבו הורשע העותר (ת"פ 10-26611-11 מדינת ישראל נ' שרון, גזר דין מיום 1.3.2012), נגזר עליו לשלם פיצויים לנפגעי

העבירה בסך 343,000 ₪, וזאת ב-20 תשלומים החל מיום 2.4.2012. על אף האמור, העותר טרם התחיל לשלם את הפיצוי, בטענה כי אין ביכולתו לעשות כן בעודו מאחורי סורג ובריח. במקביל ביקש העותר את דחיית מועד התשלום עד לאחר שחרורו, והגיש מספר בקשות בעניין הן לבית המשפט המחוזי, אשר הבהיר כי הוא נעדר סמכות בנסיבות העניין, הן למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן: "המרכז"), אליו הועבר הסכום לגביה. בקשתו האחרונה של העותר לדחיית מועד תשלום החוב הוגשה למרכז ביום 24.8.2015, אך ללא מסמכים נלווים. בתשובת המרכז מיום 31.8.2015 נמסר לעותר כי לא ניתן לדון בבקשה ללא מסמכים תומכים, ולפיכך על העותר להגיש בקשה חדשה מנומקת ונתמכת במסמכים, המפרטת את הנסיבות לאי-תשלום החוב במועד והצדקת דחיית מועד פרעונו.

3. על-פי העולה מתגובת המשיבה, העותר טרם הגיש בקשה חדשה בצירוף מסמכים רלבנטיים, כפי שהוצע לו על-ידי המרכז, ותחת זאת הגיש את העתירה דנן, בגדרה טען כי אין לו כל מקור להסדיר את תשלום הפיצוי אלא לאחר שחרורו, לכשיחזור למעגל העבודה והפרנסה. בעתירה נטען כי אי-דחיית התשלום עשוי להשפיע על עמדת ועדת השחרורים אשר תדון בענייננו ובאפשרות לשחרורו המוקדם לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א-2001. לעניין זה יש לציין כי הוועדה החליטה לדחות את הבקשה לשחרור מוקדם על תנאי, ואולם בבית המשפט המחוזי בנצרת הוחלט על החזרת עניינו של העותר לדיון נוסף בוועדה (עת"א 42416-10-15, החלטה מיום 4.11.2015).

4. למקרא העתירה ותגובת המשיבה עולה כי אין מנוס מדחייתה, בשל היותה עתירה מוקדמת, מחמת הגשתה טרם מיצוי הליכים מול הרשות המנהלית המוסמכת. כפי שגם פורט בהחלטה הקודמת, סעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995 קובע כי "מנהל המרכז רשאי, על פי בקשתו של חייב, לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחיה של התשלום כאמור". תגובת המרכז מיום 31.8.2015 פותחת את הדרך לפני העותר להגשת בקשה חדשה, מנומקת ונתמכת במסמכים הנדרשים, וזאת על מנת שתוכל להידון כדבעי. זוהי אפוא הדרך בה על העותר לצעוד. בנסיבות אלו, מבלי להביע עמדה לגוף הבקשה, אין אנו סבורים כי יש מקום בשלב זה להתערבות בית המשפט הגבוה לצדק בטרם נעשה דיון מעמיק לגופו של עניין על-ידי מנהל המרכז.

5. על יסוד האמור, העתירה נדחית. בהתחשב בנסיבות עניינו של העותר, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ט בחשון התשע"ו (11.11.2015).

ש ו פ ט ש ו פ ט ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15065410_O05.doc עב
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il